

LÁ THƯ MỤC VỤ

Các Tin Mừng Nhất Lãm (tức là 3 sách Tin Mừng của Mát-Thêu, Mác-Cô và Lu-Ca) đều thuật lại rất nhiều phép lạ mà Chúa Giêsu đã làm. Riêng Tin Mừng theo Thánh Gioan thì chỉ thuật lại 6 phép lạ mà thôi, đó là : Nước hoá thành rượu ở Cana, đưa con của một quan chức được chữa lành, người bắt toại ở Bếtsaida, hoá bánh ra nhiều, người mù từ thuở mới sinh và Lazarô được sống lại. Riêng phép lạ hoá bánh ra nhiều đã được cả bốn Tin Mừng tường thuật, chứng tỏ bốn tác giả Tin Mừng đều đặc biệt quan tâm đến ý nghĩa của phép lạ này.

Tôi tin rằng không phải vì phép lạ hoá bánh ‘lạ lùng’ và ‘cả thể’ hơn các phép lạ khác (vì hơn cả chục nghìn người được ăn no nê mà), không phải vậy, bởi lẽ Chúa Giêsu **không bao giờ làm phép lạ để lóa mắt thiên hạ bằng những việc lạ lùng**. Vâng, Chúa Giêsu không bao giờ làm xiếc và Ngài cũng không bao giờ làm ảo thuật. Phép lạ hoá bánh chiếm gần trọn chương 6 của Tin Mừng theo Thánh Gioan và là sự giới thiệu mà Thánh Gioan dùng để loan báo toàn bộ giáo lý của mình, rằng Chúa Giêsu chính là **bánh ban sự sống**.

Có lẽ những anh chị em nào đã từng ĐÓI, đã từng khát trên những con thuyền mỏng manh trôi dạt trên biển Đông khi nhất quyết đi tìm tự do, sẽ hiểu và cảm thông với tôi dễ dàng hơn khi nghe tôi diễn tả cơn ĐÓI triền miên của tôi lúc còn ở trong tù. Trong mấy tuần đầu, cái ĐÓI gây nên một hiện tượng rất khó chịu mà dân gian quen gọi là cảm giác có cả đàn kiến bò lôm ngòm trong bụng. Kèm theo là những cơn đau vì dạ dày quặn lên từng khúc như có một bàn tay vô hình nào xoắn đi xoắn lại. Đến một lúc, người ĐÓI sẽ thấy từng cơn đau nhói trong dạ dày chẳng khác nào có cả bầy kiến vàng hay kiến lửa đang thi nhau cắn xé trong đó. Đêm về, đặt lưng nằm xuống, không phải vì không gian quá chật chội mà người tù không ngủ được, nhưng thử nghĩ với những cơn đau vụn ruột như thế, làm sao mà dễ được giấc ngủ dù thân xác có một nhòai đến mấy đi nữa ?

Qua giai đoạn gian khổ kể trên, người ĐÓI sẽ cảm thấy toàn thân mệt mỏi tột độ và dần dần kiệt sức, dạ dày quen dần với cơn đau nên đỡ khổ hơn, nhưng tay chân lại run rẩy, bước đi siêu vẹo, mắt hoa lên tạo choáng váng, đầu óc trống rỗng không còn suy nghĩ gì ngoại trừ lúc nào cũng bị ám ảnh bởi ý tưởng phải tìm bất kỳ thứ gì đó để cho vào bụng. Vì thế, bất kỳ thứ gì có chân (dĩ nhiên trừ ra bàn ghế) đều được tống vào bụng để gọi là ‘cải thiện’, nhiều thứ cỏ hoang được nâng lên hàng ‘cải trời’, xơi chung với khoai mì chấm nước muối ngon tuyệt, không thua gì xà lách Đà Lạt. Cái nguy hiểm chết người nằm ở đây, lưỡi hái tử thần đợi chờ những người ĐÓI. Thân xác ĐÓI quá nên cần thực phẩm, nhưng có những thực phẩm chẳng những không thoả mãn dạ dày mà còn mời thân chết đến. Có những anh em trong tù ăn phải nấm độc hoặc ăn đọt sắn H 34 ngâm thành món chua, đã vĩnh viễn từ giã cuộc đời và thân xác họ mãi mãi không còn bị cơn ĐÓI dày vò nữa.

Trong thế giới văn minh hưởng thụ ngày nay, con người không sợ chết vì ĐÓI mà sợ chết vì ăn phải những loại thực phẩm độc hại. Độc hại do những hoá chất mà những kẻ sản xuất vô lương tâm pha chế vào để làm giàu cho chính mình, mặc kệ người tiêu thụ cứ ‘sống chết mặc bay’. Độc hại vì cơ thể tích tụ những chất tuy bổ dưỡng chứ không có hại, nhưng lại tạo nên mầm bệnh nguy hiểm (cao mỡ, cao máu, cao đường...). Bậc thượng lưu ăn toàn cao lương mỹ vị rồi cũng chết, kẻ bình dân ăn mắm ăn muối rồi cũng chết, người chủ trương ăn ‘buá súa’ (chả kiêng cử gì cả) rồi cũng chết, kẻ cẩn thận ăn kiêng ăn cử cuối cùng rồi cũng chết. Điều này là sự thật không ai tránh né được, một sự thật không đáng để mỗi người chúng ta suy nghĩ sao ?

Chóp đỉnh các diễn từ trong Tin Mừng của Thánh Gioan đều là mạc khải về giây phút cuối đời của Chúa Giêsu. Sự sống phát sinh từ cái chết. Đây cũng là chủ đề cốt yếu của cả bộ Tân Ước. “Bánh tôi sẽ ban là bánh từ trời xuống, ai ăn bánh này sẽ được sống đời đời”. Như vậy, giá trị cứu rỗi của sự chết của Chúa Giêsu trên thập giá được hiện tại hóa luôn mãi trong tiệc Thánh Thể của Giáo Hội (tức là Thánh Lễ). Mỗi người chúng ta được sống đời đời khi ăn Mình Thánh Chúa Giêsu trong mỗi Thánh Lễ. Trong bàn tiệc Thánh Thể, Chúa muốn chúng ta cũng phải biết quan tâm đến những nhu cầu của anh chị em quanh chúng ta, vì tất cả cùng chia nhau ăn một thứ “bánh hằng sống”. Có thể chúng ta bất lực, nhưng hãy vững tin rằng Chúa sẽ giúp. Chính “Mình” và “Máu” mà Người còn trao cho chúng ta để chia sẻ, hưởng nữa là của cải vật chất và tài năng tự nhiên mà Chúa đã đặt trong tay mỗi người chúng ta. Vấn đề là chúng ta có ý thức và quảng đại không ?

Nếu chúng ta không ‘Dâng Lễ’ và ‘Rước Lễ’ trong tinh thần hiệp nhất và yêu thương, chúng ta sẽ không thể nào cảm nhận được ‘Nguồn Sống’ của Ngài tuôn trào vào tâm hồn mình, đó chính là thứ ‘Thần Lương’ ban sự sống đời đời cho mỗi người chúng ta.